

visszafutnak izzadtan izgatottan
lábuk vizes egymás szavába vágnak

a kerítés már egy helyen kidőlt

Acsai Roland

Ekloga az aggodalomról

Vergilius és Radnóti Miklós emlékére

ELSŐ PÁSZTOR

Aggodalom, mi a lényedet adja, barátom, a nyáron
és a hideg teleken, de miért van ez így, ki tudója?
Nyájad az itt legelészget a réten, a fűben, a csendes
Rákos vízénél, a patak partján, amikor kell,
s hallgatod ott a patak csobogását lantodat áldva,
és dalolásod az ősi patak viszi messzi Dunáig.

MÁSODIK PÁSZTOR

Így van ez, drága barátom, a hangod igaz szavakat szól.
Lányomat itt nevelem fel a réteken élve, a másik
lányom messzi lakik már, és hazavárom a héten.
Van feleségem is, éj haja fűrtjei közt van a kincsem,
csillagos éjjeleim vele töltöm. Az éveim immár
megszaporodtak. A pásztori verseim élnek a város
parkjaiban, meg a plázákban, hol a klíma csak ontja
északi, hűs levegőjét nyárban a télnek örökké,
és az olümposzi hegy se nagyobb már csúcseinál tán.

ELSŐ PÁSZTOR

Túlzol azért, de a munkád része ez, verseid is.
Próbálj meg kevesebbet agyalni a léten, a lényeg
elveszik ekkor. Bízni akarj, feleséged is hajtja:
bízvást bizhatnál a jövőben, a kegyteli mennyben.

MÁSODIK PÁSZTOR

Jó, igazad van egészen, az életet így lehet élni
és befogadni a szent adományait emberi módon.
Újra kihajtom a nyájam a rétre, a partra ma reggel,
szóbarányaim, íme, legelnek a hajnali csendben.
Szürke az ég, vagy aranyszín: áldani illik a tájat.

Walther von der Vogelweide versére

Mért tűnt el annyi minden, helyek, arcok, napok,
akár az eltűnt évek, akár a sok halott?
Látod, der Vogelweide, a sok-sok év alatt
az ember nagy kérdése még ugyanaz maradt.

Mintha egy vércse lennék, mi égen, fent szítál,
és már felülről nézném, mi dús és mi sivár.
De már nem vágyom vissza, a múltba nincs en út,
egy nap sem jön el újra, ha már bealkonyult.

Ott áll a régi házunk, miért mennék oda?
Nem csábít, hogy kövessem, porban lábam nyoma.
Ötven felé haladva, túl a gyerekkoron,
nézek a lányaimra, és nem kell más vagon.

A hársak illatában két szajkó elsuhan,
keverve égi kéket abba, mi színarany.
Az óránk néha késik, és néha meg siet,
de mégis megvan minden: jajongani minek?

